

Suzanne Vermeer

Waterland



A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Als iemand je zou vragen: ‘Kun je jezelf recht in de spiegel aankijken?’, wat zou dan je antwoord zijn? Mijn antwoord op die vraag is: nee. Met dikke vette hoofdletters. Soms sta je op een tweesprong in je leven, een keerpunt. Ik wist diep vanbinnen dat de weg die ik koos, de afslag die ik nam, doodlopend was. Ik kon niet verder, maar er was ook geen weg meer terug. Dat laatste heb ik mezelf heel lang wijsgemaakt. Het was de enige manier om door te gaan met mijn leven, om te óverleven. Soms zet je in je onschuld iets in gang met desastreuze gevolgen die je van tevoren nooit had zien aankomen. Je stoot per ongeluk tegen één dominosteentje en de hele boel dondert om. Geen houden meer aan. Dat overkwam mij een jaar of tien geleden. Amper achttien jaar jong, een heel leven voor me en toen ging het mis. Door mij is er iemand dood. Iemand om wie ik veel gaf. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan haar denk. Er gaat geen dag voorbij dat ik me niet schuldig voel. Ik heb de trekker niet zelf overgehaald, bij wijze van spreken, maar de kogel wel geleverd. Dat is bijna net zo erg. Dus nee, ik kan mezelf niet recht aankijken in de spiegel.

Ik heb alles wat er is gebeurd zo veel mogelijk achter me gelaten. Ik dacht dat ik ervoor kon vluchten, mijn geheim zo diep kon wegstoppen dat ik het bijna zou vergeten. Dat het makkelijker zou zijn om ermee te leven door weg te gaan uit die verstikkende omgeving waar ik nauwelijks adem kon halen en die me vrijwel dagelijks confronteerde met wat ik had gedaan. Niets was minder waar en na vandaag weet ik dat al

helemaal zeker. De dreigementen zijn serieus. Het was ook naïef om te denken dat ze me nooit zouden vinden. Maar ze hebben me gevonden, hier op deze plek waar ik me veilig waande. De een gedreven door spijt, de ander door rancune en hebzucht. Om verder te kunnen met mijn leven zal ik moeten terugkeren naar waar het ooit begon. Ik heb geen keus, anders vallen er nog meer slachtoffers. Om een toekomst te hebben, zal ik eerst moeten afrekenen met het verleden en de consequenties daarvan moeten aanvaarden. Hoe erg die ook zijn. Als ik niet ga, is mijn leven voorbij. Als ik wel ga ook. Ik kies voor het laatste. Ik wil, ik móét het juiste doen. Een soort moreel besef met terugwerkende kracht. Bovendien ben ik het zat om bang te zijn. Ik heb lang genoeg in angst geleefd en dat moet stoppen. Wegkijken kan niet meer. Ik ga proberen de dominosteentjes weer rechtop te zetten zodat ik niet meer achterom hoeft te kijken.

Met een harde klap gooi ik mijn koffer dicht als ik de wielen van de taxi hoor knerpen op de oprit. Ik kus mijn man vaarwel met een brok in mijn keel. Ik weet niet of ik hem ooit nog terugzie.

Deel 1
Italië en Nederland

1

April 2007

‘Hé, is dat niet die gast die vorige week ook al kwijlend aan de bar zat?’ Amy stoot Lotte aan en duwt haar wat naar voren. ‘Ik denk dat hij liever door jou wordt bediend dan door mij.’

Er verschijnt een triomfantelijk lachje op Lottes gezicht. ‘Zie ik er een beetje uit?’ Ze gooit haar golvende blonde haren over haar rechterschouder.

‘Als ik op vrouwen viel, dan zou ik het wel weten,’ antwoordt haar hartsvriendin met een knipoog, terwijl ze haar nog eens een subtiel zetje in de rug richting de tap geeft. ‘En ja, het is een lekker ding. Laat hem niet uitdrogen.’

Lotte schraapt haar keel voordat ze de jongen aan de bar aanspreekt. Ze is een beetje schor omdat ze al de hele avond moet schreeuwen om boven de harde muziek uit te komen. ‘Kan ik iets voor je doen?’ vraagt ze, terwijl ze licht vooroverbuigt en haar handen op de vochtige toog legt.

De jongen kijkt haar met grote blauwe ogen aan en er gaat een schok door haar heen.

‘Of je iets voor me kunt doen? Dat denk ik wel ja, maar laten we maar eens beginnen met een biertje.’

Hij lacht naar haar op een manier die haar in vuur en vlam zet. *Geen geflikflooï met klanten*, hoort ze haar baas Martin in gedachten zeggen. *Iedereen in mijn kroeg is belangrijk en iedereen krijgt evenveel aandacht. Knap, lelijk, jong of oud, iedere klant is koning.*

Met trillende handen pakt ze een glas en tapt een biertje met een perfecte schuimlaag. Met een klap zet ze het op de toog terwijl de discoklassieker 'One for You, One for Me' van La Bionda uit de speakers schalt. De jongen pakt het biertje op net als het refrein wordt ingezet. Hij zingt de woorden mee terwijl hij eerst naar Lotte wijst en dan naar zichzelf. Ze begrijpt de hint, tapt nog een biertje en tikt haar glas tegen het zijne. Daarna neemt ze een grote slok en likt het schuim verleidelijk van haar lippen. Hij kijkt haar doordringend aan en wenkt haar. Ze buigt voorover om hem beter te kunnen verstaan, maar tegen haar verwachting in zegt hij niks. In plaats daarvan strijkt hij met zijn duim over haar mondhoek.

'Daar zat nog een restje,' fluistert hij in haar oor.

Ze krijgt kippenvel nu hij zo dichtbij is dat ze zijn adem op haar huid voelt. Ze probeert cool te reageren, alsof het haar niks doet, maar ze weet dat ze verkocht is. Deze jongen zet haar in vuur en vlam zoals nog geen enkele andere jongen tot nu toe heeft gedaan. Hij heeft iets rebels over zich wat ze ontzettend aantrekkelijk vindt. Zijn kortgeschoren donkere haar dat afsteekt tegen zijn bleke huid, geeft hem een woeste uitstraling. Maar die ogen, die intens blauwe ogen, hebben ook iets liefs, iets zachts. Dat contrast maakt het moeilijk om in te schatten of hij een van de goodguys is of een van de badguys, en de spanning die dat met zich meebrengt spreekt haar aan. Lotte is zelf keurig in een hokje te plaatsen en dat begint haar steeds meer te beklemmen, maar deze jongen ziet eruit alsof hij als een houdini zal weten te ontsnappen uit welk hokje dan ook. Dat is wat Lotte ook wil. Uitbreken. Steeds vaker droomt ze erover om te ontsnappen aan het bekrompen Dordrecht waar ze al haar hele leven woont en alles en iedereen kent. Om weg te gaan uit Nederland, dat kikkerlandje met zijn dubbele moraal.

Met een scheef glimlachje rond zijn mond steekt de jongen zijn hand uit en ze pakt hem aan. Zijn huid is vochtig van de condens die op zijn glas zit.

‘Ik ben Rick.’

‘Lotte,’ stelt ze zichzelf voor.

‘Een Lotte uit de loterij,’ zegt hij met een serieus gezicht.

Amy staat naast haar een biertje te tappen voor een andere klant en stoot haar aan met een blik alsof ze braakneigingen heeft. Lotte buigt zich naar haar toe.

‘Wat?’ vraagt ze.

“Een Lotte uit de loterij”? Pfff... zo suf heb ik ze niet vaak gehoord. Hij is leuker als hij zijn mond houdt.’

‘Zo erg was het nou toch ook weer niet?’

‘Lotte, *come on!*’

‘Dames, ik betaal jullie niet om te kletsen,’ klinkt de zware, doorrookte stem van Martin achter hen.

Amy hervat haar werk bij de tap en Lotte keert terug naar Rick om zijn betaling in ontvangst te nemen. Hij schuift haar een bierviltje met muntgeld toe. Precies gepast, geen fooi, ziet ze in een oogopslag. Teleurgesteld schraapt ze de munten van het viltje en dan pas ziet ze dat er een telefoonnummer op staat. Met een glimlach steekt ze het viltje in haar achterzak.

‘*One for you...*’ zingt Rick, terwijl hij haar een ander viltje met een pen toeschuift. ‘*One for me...*’

Hij tikt met zijn vinger op het bierviltje en wanneer ze haar nummer erop heeft gekrabbeld, grist hij het van de toog en verdwijnt in de massa, met zijn biertje in zijn hand en zonder nog verder om te kijken.

Even heeft Lotte de neiging om hem achterna te gaan, maar wanneer ze Martin in haar nek voelt hijgen bedenkt ze zich. De angst dat ze Rick nooit meer terug zal zien bekruipt haar. Laat ze nu een kans lopen? Maar dan voelt ze het bierviltje in haar kontzak en realiseert ze zich dat ze hem gewoon kan bellen. Als ze het lef heeft. En als het telefoonnummer dat hij heeft opgeschreven ook daadwerkelijk aan hem toebehoort en hij haar niet voor de gek heeft gehouden.

De rest van de avond ziet Lotte Rick niet meer terug. Tussen haar drukke werkzaamheden door laat ze haar ogen af en toe over het kroegpubliek gaan, maar hij is op het eerste gezicht nergens meer te bekennen. Als het tegen sluitingstijd loopt en de kroeg langzaam leegstroomt, moet ze tot haar teleurstelling concluderen dat hij inderdaad weg is.

Wanneer de laatste bezoekers zijn vertrokken, poetst ze samen met Amy de toog, maakt ze de toiletten schoon en veegt ze de vloer. Als ook alle glazen schoon zijn, klaar voor de volgende dag, schudt Amy de fooienpot leeg op een tafeltje en telt hem uit.

‘Veertig keiharde euro’s,’ zegt ze vergenoegd. Ze wisselt het muntgeld om voor twee twintigjes en steekt Lotte er eentje toe. ‘One for you, one for me,’ zingt ze plagend.

Lotte bloost en geeft haar een duw.

‘Oei, wat zijn we touchy,’ reageert Amy met een gemaakt stemmetje, terwijl ze zich lachend uit de voeten maakt met de opbrengst van de avond.

‘Je bent gewoon *jealous!*’ roept Lotte haar vriendin na.

Ze volgt Amy naar een voor het publiek afgesloten kamertje waar hun jassen aan een kapstok hangen en Martin een sigaret zit te roken. Amy trekt een vies gezicht en wappert demonstratief de rook weg terwijl ze de kassa voor hem neerzet.

‘Ik kan dit melden bij de nvwa, hè. Volgens de tabakswet heb ik recht op een rookvrije werkplek. O, en bovendien laat je me illegaal veel te veel uren werken.’

Martin neemt eerst een diepe teug voordat hij antwoord geeft. ‘Moet je doen, de nvwa inschakelen, dan heb jij vanaf morgen geen baantje meer. Ben je meteen ook van je illegale overuren af.’

‘Jij gaat mij echt niet ontslaan. Het gros van je klanten komt om mij in actie te zien.’

‘Weer een zak bijdehandjes gegeten zeker?’

‘Ja, als voorgerecht bij jouw clichetjes.’

‘Zo kan-ie wel weer. Wegwezen, dames. Deze oude man wil even rustig genieten van zijn sigaretje.’ Hij wuift ongeduldig met zijn hand richting de deur.

‘Tot volgende week, Martin,’ groet Lotte hem.

‘Als je dan nog leeft,’ vult Amy haar vriendin mierzoet aan, terwijl ze zijn gerook imiteert. Martin komt dreigend omhoog uit zijn stoel en Amy maakt dat ze wegkomt. Lotte holt zonder om te kijken achter haar aan.

Giechelend rennen ze naar buiten de heldere aprilmacht in. Een zoete wietlucht komt hun tegemoet van een groepje aangeschoten jongens dat onder een lantaarnpaal staat te roken. Als ze wat beter kijkt, ziet Lotte dat Rick ertussen staat en ze houdt ongemerkt haar adem even in. Precies op dat moment draait hij zich om en hun ogen vinden elkaar. Terwijl hij zijn ogen samenknijpt en een hijs neemt van zijn joint, wordt Lotte licht in haar hoofd. Ze heeft pas door dat ze stilstaat, wanneer Amy ongeduldig aan haar arm begint te trekken.

Rick maakt zich los uit het groepje en loopt naar hen toe.

‘Wacht even,’ sist ze haar vriendin toe terwijl Rick steeds dichterbij komt. Als hij haar tot op een halve meter is genaderd, pakt hij de joint tussen zijn duim en wijsvinger en steekt hem haar toe. Lotte pakt hem aan en stopt hem terug tussen zijn lippen.

‘One for you, *not* for me. Ik doe niet aan drugs.’

‘Je vriendin dan?’

‘Die vriendin heet Amy en nee, die doet ook niet aan drugs.’ Amy snuift afkeurend terwijl ze eraan toevoegt: ‘Ik ben al chill van mezelf, daar heb ik die troep niet voor nodig. Ga je mee, Lot?’

‘Ik had eigenlijk andere plannen met Lotte.’ Rick kijkt uitdagend naar Amy.

‘En heeft Lotte daar zelf ook nog wat over te zeggen?’ Amy wordt feller. Ergens streelt het Lottes ego wel dat er een stille strijd om haar wordt gevoerd. Als ze Rick vraagt wat voor

plannen hij dan met haar heeft, neemt Amy haar verlies voor-
dat hij kan antwoorden.

‘Je moet doen wat je niet laten kunt, Lot, maar ik ga pitten. Jij hebt morgen vrij, maar ik heb dan weer bardienst.’ Ze loopt achterwaarts bij Rick en Lotte vandaan.

‘Wacht even, Eem, één minuutje.’

Haar vriendin blijft stilstaan en kijkt verveeld om zich heen.

‘Ik had iets heel bijzonders in gedachten,’ verklaart Rick zich nader. ‘Wat zou je denken van een romantisch nachtelijk boottochtje in De Biesbosch? Dan kunnen we elkaar wat beter leren kennen. Een vriend van me heeft daar een roeibootje in de haven liggen dat ik mag lenen.’

Lotte krijgt kriebels in haar buik.

‘Je bent hartstikke gek als je dat doet,’ bemoeit Amy zich ermee. ‘Wat is er mis met gewoon een drankje doen?’

Lotte vraagt Rick om even te wachten en neemt haar vriendin apart. ‘Jemig Eem, je lijkt mijn moeder wel,’ fluistert ze.

‘Wie zegt dat die gozer te vertrouwen is? Je kent hem helemaal niet en die vriendjes van hem zijn ook niet bepaald lekkere types.’

‘Die vriendjes gaan niet mee.’

‘Maakt niet uit. Als je met zulke gasten omgaat, dan ben je zelf meestal ook voor geen meter te vertrouwen.’

‘Serieus? Dat is wel heel erg kort door de bocht. Wat kan er nou helemaal gebeuren?’

‘Lot, doe niet zo verschrikkelijk naïef! Midden in de nacht alleen met zo’n gast op een bootje in the middle of nowhere? Dan vraag je er toch haast om om verkracht te worden. Of erger.’

‘Zo is Rick niet.’

“Zo is Rick niet”, imiteert Amy haar met een zeurstemmetje. ‘Moet je jezelf nou eens horen. Wat ken je die gast nou?’

‘Je zei zelf eerder nog dat het een lekker ding was.’

‘Klopt, maar dat wil niet zeggen dat ik mijn beste vriendin

zomaar aan hem toevertrouw. Ik wil niet zeiken, Lot, maar dat hij er goed uitziet wil niet zeggen dat hij deugt.’

‘Maar het wil toch ook niet zeggen dat hij níét deugt?’

Amy geeft zich met een zucht gewonnen. ‘Tegen zoveel eigenwijsheid kan ik niet op. Achteraf niet zeggen dat ik je niet heb gewaarschuwd.’

‘Dan sms ik mijn ouders dat ik vannacht bij jou slaap, oké?’

‘Je doet maar.’

Amy geeft haar een zet en ze loopt naar Rick. Wanneer ze hem laat weten dat ze ingaat op zijn voorstel, verschijnt er een triomfantelijke grijns op zijn gezicht.

‘Hé, Sven, mag ik je auto lenen?’

Een jongen met blond vlassig haar maakt zich los uit het groepje. Hij heeft een grof, pokdalig gezicht waarin kleine oogjes staan die vijandig de wereld in kijken. In zijn linker-oor draagt hij een zilveren ringetje. De zomen van zijn zwarte slobberbroek vallen op zijn hippe gympen en zijn rood-zwarte bomberjack met goudkleurige print op de rug hangt nonchalant open. Wanneer hij bij hen staat, neemt hij Lotte van top tot teen in zich op en ze huivert wanneer zijn blik opzichtig over haar lichaam gaat. Rick vindt ze spannend, maar bij deze Sven krijgt ze een heel ander gevoel. Er is iets mis met hem. Hij is... gevaarlijk. En hoewel Amy zojuist haar twijfels heeft geuit over het beoordelingsvermogen van haar vriendin, weet Lotte heus wel wat goed voelt en wat niet. En met deze Sven zou ze ab-so-luut niet in een bootje gaan zitten.

Sven gooit zijn autosleutel nonchalant naar Rick toe, die hem keurig opvangt en in zijn broekzak stopt.

‘Thanks.’

Zijn vriend geeft hem een knikje met zijn hoofd en draait zich dan weer om en sjokt met zijn handen in zijn zakken terug naar het groepje vrienden. ‘Dave, kun je me even thuis droppen?’

‘No pro, bro,’ antwoordt een magere, donkerharige krullenkop die met kop en schouders boven de rest uitsteekt.

‘Ga je mee?’ Rick pakt Lottes hand. Zijn vingers krullen zich soepel om de hare. Eerst nog wat voorzichtig, maar als ze haar hand niet terugtrekt, verstevigt hij zijn greep. Zijn handpalm is een beetje ruw en in tegenstelling tot eerder die avond voelt hij droog aan. Onder zijn vingers voelt ze lichte eeltplekken. Ze probeert zich voor te stellen hoe het voelt als zijn handen over haar zachte huid strelen, maar haar fantasie wordt ruw onderbroken.

‘Lotte, ik ben pleite, hoor. Ik ben moe en ik heb het koud,’ laat Amy haar ongeduldig weten.

‘Eén seconde!’

Lotte wendt zich tot Rick. ‘Oké, ik ga met je mee onder één voorwaarde: dat we eerst mijn vriendin even thuisbrengen. Ze woont hier vlakbij in de Voorstraat, aan de kade in de buurt van de Visbrug.’

Rick lijkt zijn bedenkingen te hebben, maar knikt dan toch met zijn hoofd. Met tegenzin laat Lotte zijn hand los en loopt naar Amy toe. ‘We brengen jou eerst thuis voordat we verdergaan.’

Amy’s bozige blik trekt iets bij. ‘Fijn dat je ook nog aan je vriendin denkt.’

‘Wat dacht je dan? Dat ik alles uit het oog verlies om een jongen? *We go way back*, weet je nog wel. BFF’s.’ Ze haakt haar arm in die van haar vriendin en die reageert met een schouderduw, waardoor ze zowat over hun eigen voeten struikelen en slechts met moeite op de been blijven. Ze barsten in lachen uit en daarmee is het ijs weer gebroken.

Lotte voelt zich goed, mooi en licht euforisch. Ze staat op het punt om midden in de nacht erop uit te gaan met een jongen die ze amper kent en de spanning die dat met zich meebrengt, doet haar huid tintelen. Dit is precies wat ze nodig heeft. Ze wil niet langer de ideale dochter zijn, de brave

vriendin, de keurige student. Vanavond zet ze haar verstand op nul en ze ziet wel waar dat bootje strandt.

Rick passeert Lotte en Amy en loopt naar een groene Alfa Romeo GTV-coupé met lichtmetalen velgen en brede banden. Met een klik op de afstandsbediening ontgrendelt hij de deuren.

‘Stoer bakkie,’ zegt Lotte waarderend, terwijl ze samen met Amy op de bruine leren achterbank kruipt.

Rick kijkt wat teleurgesteld naar de lege bijrijdersstoel als hij achter het stuur gaat zitten, maar zegt er niks van dat Lotte niet naast hem komt zitten. Hij start de auto en laat de motor even flink brullen voordat hij naar de eerste versnelling schakelt en wegrijdt. Amy zucht theatraal en slaat demonstratief haar ogen ten hemel. Daarna verdwijnt haar hand in haar tas en enkele tellen later voelt Lotte dat er iets in haar hand wordt gestopt. Ze bloost als ze ziet dat het een condoom is en ze stopt het ding diep weg in haar jaszak.

‘Voorstraat was het toch?’ vraagt Rick, terwijl hij oogcontact zoekt met Lotte via de binnenspiegel.

Lotte knikt instemmend.

‘Ik woon boven Juwelier van Kampen,’ vult Amy aan.

Rick blijkt geen verdere aanwijzingen nodig te hebben, want hij rijdt er feilloos naartoe. De meiden stappen uit en geven elkaar een knuffel.

‘Bellen, hè, als er iets is?’

‘Tuurlijk, maak je nou maar geen zorgen.’

Amy kijkt Lotte diep in haar ogen. ‘Oké, *have fun* dan maar.’ Ze draait zich om en verdwijnt achter de deur naast de juweliersingang.

‘Kom je gezellig naast me zitten?’ vraagt Rick door het open raampje.

Lotte kijkt nog even naar de gevel waarachter haar vriendin zojuist is verdwenen en trekt dan het voorportier open. Ze gaat zitten en het raampje zoeft automatisch weer dicht. Rick

glimlacht naar haar. Nu ze met zijn tweeën zijn, oogt hij wat verlegen. Hij zet de radio aan en klikt op het knopje voor de cd-speler. Zodra de muziek begint te spelen, herkent Lotte meteen 's.o.s.' van Rihanna. *'You know I've never felt like this before. This feels like so unreal.'* Ze moet glimlachen. Hoe typerend.

Jaja, heel romantisch allemaal, maar je weet donders goed dat het een gevaarlijk spelletje is dat je speelt door met zo'n wildvreemde gozer mee te gaan, hoort ze Amy in haar hoofd zeggen.

Ze bant de stem van haar vriendin uit. Vanavond even geen goedbedoelde adviezen, gewoon genieten. En als het allemaal heel erg tegenvalt, dan gaat ze gewoon naar huis. Ze komt al sinds haar vroege jeugd in De Biesbosch en kent het gebied op haar duimpje. Dat Rick juist voorstelde om dáár heen te gaan, haar lievelingsgebied, ziet ze dan ook als een teken dat dit voorbestemd is. Ze kan dit niet negeren.

Met een schuin oog kijkt ze naar zijn gezicht. *Natuurlijk gaat dit goed komen,* denkt ze, *deze jongen ziet er toch totaal niet crimineel uit?*

Ted Bundy leek op het eerste gezicht ook geen seriemoordeenaar.

Amy weer.

Rick voelt dat ze naar hem kijkt en legt zijn hand op haar knie. Er gaat een schok door haar lijf. Ze blijft muissstil zitten, bang dat hij zijn aangenaam warme hand weer weghaalt. Zal ze haar hand op die van hem leggen of gaat dat te ver? Ze wil niet sletterig en te gewillig overkomen. Hij mag best een beetje moeite voor haar doen. Zo blijven ze enkele minuten zitten, zonder een woord te wisselen, en wanneer het nummer is afgelopen, is het zachte brommen van de motor nog het enige geluid dat de stilte van de nacht doorbreekt. En heel even zou Lotte zweren dat ze haar eigen hart hoort kloppen. Dan klinkt er een luide drumroffel, en hoewel ze weet dat dit

het begin is van het volgende nummer – ‘Kisses Don’t Lie,’ zou het waar zijn? – schrikt ze toch. Rick moet om haar lachen en ze schaamt zich. Zijn greep op haar been wordt steviger. Beklemmend? Nee, toch niet. Eerder geruststellend, alsof hij haar wil laten voelen dat ze niet bang hoeft te zijn als hij bij haar is. Dat hij haar beschermt, nu en als ze wil, de rest van haar leven.

Je draaft door, Lot!

Deze keer is het haar eigen strenge stem die ze in haar hoofd hoort, niet die van haar vriendin, en die valt heel wat moeilijker te negeren. Een gevoel van onzekerheid overvalt haar. Zij en Rick hebben nog amper met elkaar gesproken en dat voelt ineens heel ongemakkelijk.

‘Tof van je vriend dat je zijn auto mag lenen,’ zegt ze dan maar. Haar stem hapert en klinkt tot haar ergernis veel zachter dan normaal. *Puber!*

‘Sven en ik zijn al ons hele leven matties. We zijn praktisch in dezelfde wieg geboren en ik zou alles voor hem doen en hij voor mij.’

‘O...’ Ze weet even niet goed wat ze nu moet zeggen.

Hij kijkt haar kort aan en concentreert zich dan weer op de weg. ‘Dat klinkt alsof het je verbaast dat wij vrienden zijn.’

‘Nou... eerlijk gezegd wel, ja. Hij lijkt zo anders dan jij.’

‘Hoe bedoel je, anders?’ vraagt Rick belangstellend. Hij lijkt geen aanstoot te nemen aan haar opmerking.

‘Ik weet niet. Jij lijkt gewoon... veel liever. Hij komt eerlijk gezegd nogal, eh, crimineel over. Hij heeft zo’n houding dat je beter uit zijn buurt kunt blijven.’

Rick begint te lachen. ‘Inderdaad, dat is allemaal houding. Dat verdwijnt vanzelf als je hem beter leert kennen. Sven is gewoon al heel vaak door mensen teleurgesteld. Wij allebei, trouwens. Als je eens zou weten wat wij samen allemaal hebben meegemaakt...’

‘Dat klinkt nogal dramatisch.’

‘Nou, we hebben geen van beiden een normaal gezinsleven gehad. Mijn vader heeft ons – mijn moeder, mijn zusje en mij – in de steek gelaten; ik was toen anderhalf en mijn zusje pas drie maanden. En Svens vader heeft nogal losse handjes als hij dronken is, wat hij ongeveer permanent is. Met als gevolg dat mijn moeder en de zijne, omdat Sven en ik al ons hele leven naast elkaar wonen, om de haverklap bij elkaar zaten. En Sven en ik dus ook.’

‘O, sorry, dat klinkt allemaal best heftig.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat Sven en ik elkaar door en door kennen en hij echt zijn hart op de goede plek heeft zitten. Het duurt gewoon even voordat hij dat pantser afwerpt.’

‘Als jij het zegt. Maar ik kan me toch niet voorstellen dat hij het braafste jongetje van de klas is.’

‘Ach, hij doet best weleens iets wat niet door de beugel kan, maar dat is allemaal kruimelwerk. No big deal. Beetje bravoure en een grote bek, meer is het niet.’

‘En jij?’

Ricks antwoord bestaat uit een mysterieuze lach en daar laat hij het bij. Een lach die ze voelt tot in haar buik, waardoor al haar vragen naar de achtergrond verdwijnen. Ze zwijgt een tijdje met hem mee tot de stilte weer ongemakkelijk begint aan te voelen.

‘Je woont niet in Dordrecht, hè?’

‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat ik je dan vast weleens eerder had gezien. Je was me absoluut opgevallen,’ vervolgt ze met flirterige stem.

Weer die lach die haar in vuur en vlam zet voordat hij antwoord geeft.

‘Zwijndrecht. Je hebt dus gelijk.’

‘Maar je komt hier wel vaker.’

‘Ja.’

‘Heb je een tent?’ vraagt ze dan ineens.

Wat?! Het stemmetje vanbinnen slaat haast over van ver-

ontwaardiging over zoveel stommiteit. *Ben je helemaal gek geworden?! Niet doen! Wil je soms echt dat het fout met je afloopt?!*

‘Een tent? Ja, hoezo?’

Ze kan nu niet meer terug. ‘Dan kunnen we wildkamperen in De Biesbosch. Als jij roeit, dan wijs ik je de weg naar een mooie plek.’

Waar hij je dan verkracht!

‘Dat klinkt alsof je dat al vaker hebt gedaan.’

‘Met mijn ouders, ja, en met Amy,’ voegt ze er vlug aan toe als ze de teleurstelling en misschien een beetje jaloezie in zijn stem hoort.

‘Is Amy je beste vriendin?’

‘Amy is mijn Sven,’ antwoordt ze. ‘Ik ken haar al sinds de kleuterschool en ben ook kind aan huis bij haar ouders. Die juwelierszaak is van hen. Amy en ik mochten vroeger altijd meehelpen met het poetsen van het goud en het zilver. Fantastisch was dat.’

Ze kijkt opzij en ziet een frons op zijn voorhoofd. Heeft ze iets verkeerd gezegd? Maar voordat ze kan bedenken wat dat dan zou moeten zijn geweest, klaart zijn gezicht weer op.

‘Nou, als je daar met je beste vriendin hebt gekampeerd, dan moet het wel een goed idee zijn. Laten we mijn tent gaan halen.’

Hij drukt het gaspedaal dieper in en de auto schiet vooruit. Het condoom brandt in Lottes jaszak als ze haar moeder een berichtje stuurt dat ze bij Amy blijft slapen.